Людина.
Сестрице люба, чи інакше звешся ти?
Ти мати стрункості, а також доброти,
Скажи своє ім'я, скажи мені сама,
Бо хто без тебе думку упійма?

Мудрість.
Софією по-грецьки звали в давній вік,
А мудрістю зове всяк руський чоловік,
Та римлянин мене Мінервою назвав,
Християнин Христа імення мені дав.

Людина.
Скажи, живеш і в хінській стороні?

Мудрість.
Там інше ім'я надано мені.

Людина.
Так ти і серед варварів живеш?

Мудрість.
Ну що це за дурноту ти плетеш?
Без мене навіть рисці не бувать,
Чому ж між хінцями мені не існувать?
Де ніч і день живе, де літо і весна,
Із батьком правлю я ускрізь сама одна.

Людина.
А батько хто? Питаю з дурноти.

Мудрість.
Пізнай мене, то й батька взнаєш ти.

Людина.
А з хінцями живеш ти як, відкрий?

Мудрість.
Так само, як і тут: дивлюсь, хто мій, то мій.

Людина.
Адже самі загиблі там живуть?

Мудрість.
Сестра вам бреше, геть-но, як і тут.

Людина.
Хіба у тебе є сестра?

Мудрість.
Увіч!
Звичайно ж, є, як в дня сестрою ніч.

Людина.
І бреше, хоч з тобою і в рідні?

Мудрість.
Один в нас батько, діти ж не одні.

Людина.
А ймення як?

Мудрість.
Їй сто імен. Вона
У росіян є безтолковщина.

Людина.
А роги є?

Мудрість.
Дурний!

Людина.
Чи борода?
Чи в клобуці?

Мудрість.
Покинь! Вона склада
І суть тебе, як хочеш. Гей-но! Зникни пріч!
Я біля тебе, наче біля світла ніч.

Людина.
Зникни краще ти! Біжи з очей моїх,
Дурна сама ти, здурена на сміх.
Про все, чого нема ніде, плетеш,
І, прямо кажучи, дурноту ти верзеш.
Зродився тут народ і навчений не так,
Тож дикі брехні слухать не мастак.
Бо може віднайтись один лише такий,
Щоб уподобав дикий змисел твій.